kuulma, seſt minna ollen raskeſte maas haige. Nebbane agga kes ikka tark on, koſtis: Minna waaton et ni paljo jälgeſi señna auko sisse lämud, et agga mitte üks ainus taggaſi tulnud. Sepärraſt ma kardan, et need jälged mind kohhutawad.

Öppetus.

Kes korra pöllend, kardab tuld. üks moiſtlik Inimenne ei ussu nenda kergeſte, waid tenima mötleb häſti järrele enne kui ta middagid enneſe erre wottab. Õnnis on se, kes teiste önneusse läbbi targemaks saab!

Koer.

üks koer, kes ühhe hea perremehhe jures häſti sai söötud, rüddis wiimaks perremehhe leiwa koored, puddro ning lihhakondid süa.

Leiwa peäle ta haiſtas, närris nattuke, järtis mahha ning tahtis selge lihha sada.

Ta

Ta lähheb omma perremehhe jureſt ärra ning otsib lihha, agga üksi andis temmale seda. Nenda ta käis monningad päwad ühheſt ärra teiſe jure. Kõht olli juba sisse langend ning nenda kurtnud et keik kontid ollid nähha. Wiimaks ei woi koer ennam ennaſt aitada, sepärraſt tulleb temma hopis kerwaſtud ning nälga pärraſt pool surnud omma endiſe perremehhe jure taggaſi, ning palub, et perremees piddi ommeti temmale andma rabbad ning pihhud mis teiſtele koerdele ennam ei kolba. Hea kül, ütles perremees, ma tahhan katſuda. Siis juhhatas ta tedda kambri, ning näitis temmale leiba, pudro ning lihhakondid. Jubba koer libbas mokad ning mötles ennaſt öigete täide neelma. Agga perremees wottis leiba, haiſtas peäle ning ütles: Kallis leib on hallitand, se ei olle ſo meele pärraſt. Pudro katſumas ütles jälle: Se on happuks jänud ning teeb

)(sinna

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1788, lk. 17